

Katarína Löfflerová Barátokkal

A felvétel 1928-ban készült egy téli szabadnapon Zergehegyen, Pozsony környékén. Hátul jobb oldalt a leendő első férjem látható. A másik két fiú pozsonyi volt, mindketten zsidók voltak. A fényképész, aki lekattintott bennünket, szintén pozsonyi fiú volt, a nevét sajnos homály fedi.

Mindkét fiú kivándorolt Angliába. Ott beléptek a Csehszlovák Zászlóalj [1940. október elején Közel-Keleten alakult, mint a Nagy-britanniai Csehszlovák Hadsereg 11. keleti zászlóalja, Karol Klapálek alezredes vezetése alatt. 1941 májusában lépett először harcba a Nyugati-sivatagban. 1941 októbere és 1942 márciusa között Tobrukot védték. A tobruki csata után a zászlóaljat beszervezték a 200. Csehszlovák Könnyű-légelhárító Ezredbe. Az év második felében sikeres harcokat vívtak Haifa és Bejrút védelmében. 1943 első felében a régi zászlóalj másodszor is részt vett a Tobruk melletti ütközetben. Még ugyanabban az évben az ezredet Nagy-Britanniába vezényelték át, és ott a csehszlovák páncélos brigád tagja lett. -- A szerk.] katonái közé, így Nagy-Britannia keretén belül küzdöttek. Mind a kettő végigharcolta a háborút [a második világháborút], amikor hazajöttek, akkor kitört itt a kommunizmus. Azt mondták, ők nem ezért harcoltak, és így mindketten kivándoroltak Amerikába. Az angol hadsereg volt katonáinak egyszerűbben ment a kivándorlás. Sajnos ma már egyikük sem él.

A Zergehegyre jártunk föl síelni az akkori legjobb barátaimmal, gyalogszerrel föl, gyalogszerrel vissza, semmi autóbusz-összeköttetés nem létezett. Kilométereken át a vállunkon cipeltük a léceket felfelé. Síelni minden héten jártunk, általában vasárnap, egészen addig, amíg csak el nem olvadt a hó. A hétköznapijainkat lefoglalták az egyéb tennivalók, de vasárnap reggel már kilenc órákor felmentünk, s délután kettő és három között tértünk vissza. A síelés eléggé drága mulatság volt, de nekem mégis volt felszerelésem. Itt, Pozsonyban soha nem síeltem, nem volt ez akkoriban szokás. A Csehszlovák Köztársaság [lásd: Első Csehszlovák Köztársaság] megalakulása után, amikor bejöttek a csehek, azok fedezték fel, hogy a Kis-Kárpátokban is lehet síelni. Egy évvel később a nagymamámtól kaptam karácsonyra a sífelszerelést.